

Podsumowanie konferencji

Czternasta Krajowa Konferencja Diagnostyki Edukacyjnej w Opolu miała **cechy szczególne** w następującej postaci:

1. Była konsekwentnie *nauczycielska* – ze względu na temat „Uczenie się i egzamin w oczach nauczyciela” i ze względu na panującą na niej atmosferę.

2. Stanowiła mocne uderzenie w zakresie *edukacyjnej wartości dodanej (EWD)*. To było zasługą grupy badawczej kierowanej przez dr. Romana Dolatę, a także referatów dr Joanny Tomkowicz i mgr Radosława Sterczyńskiego. Ta tematyka przewijała się także w wielu innych referatach, począwszy od pierwszego referatu plenarnego, a dyskusje panelowe jej dotyczące cieszyły się największą frekwencją.

3. Prezentacje doniesień w sekcjach miały wyższy poziom *merytoryczny i medialny* niż na poprzednich konferencjach. Bez wątpienia ich autorzy włożyli wiele dodatkowej pracy już po przesłaniu tekstu do wydawnictwa konferencyjnego, a także wykazali się świetną rutyną dydaktyczną.

4. Organizatorzy zadbali o niecodzienny *program towarzyszący* w postaci fascynującej opowieści prof. Niciei o Cmentarzu Łyczakowskim we Lwowie i Wzgórzu Uniwersyteckim w Opolu oraz wycieczki do Brzegu, gdzie czekały na nas pamiątki po piastowskich książkach i wspaniała uczta w starym zamku.

Sprawozdania z obrad w sekcjach i z dyskusji panelowych, znacznie bardziej zdyscyplinowane problemowo niż na poprzednich konferencjach, pozwalają na następujące elementy **syntezy do-robku** Konferencji:

1. Problematyka *edukacyjnej wartości dodanej* została opanowana („oswojona”) w stopniu umożliwiającym szeroką popularyzację i wdrożenia. Dotyczy to głównie *EWD względnej* (różnice pozycji szkoły), ale koncepcje *EWD bezwzględnej* (skale pionowe) stanowią interesującą perspektywę rozwijającą tę problematyki.

2. Jak dowiodły dyskusje, *refleksyjny praktyk* staje się zasadniczym i najcenniejszym uczestnikiem programów badawczych i krajowych konferencji diagnostyki edukacyjnej.

3. Pomiarowo-dydaktyczny warsztat uczestników konferencji pozwala im na fundamentalną krytykę *administracyjnych schematów* wnoszonych do systemu egzaminów zewnętrznych: (m. in. 100% punktów dla laureata olimpiady, 30% punktów jako norma ilościowa oceniania, spetryfikowany układ arkusza egzaminacyjnego).

4. Dwa rodzaje diagnozy edukacyjnej – *nauczycielska* i *unormowana* (egzamin y zewnętrzne) – muszą istnieć obok siebie i wspierać się wzajemnie, przy czym wzory (efekty zwrotne) powinny oddziaływać w obydwu kierunkach. Dotyczy to zwłaszcza *rozwojowego* charakteru diagnozy nauczycielskiej (rozważanie przeszłości i przyszłości kariery ucznia), który może znaleźć odbicie w modelach EWD (skale pionowe).

5. Konferencje PTDE stają się *forum opiniowania* diagnostycznych aspektów reformy systemu oświaty (np. trybu wprowadzania egzaminu z języka obcego do gimnazjum i matematyki dla absolwentów szkół średnich).

6. Referaty i dyskusje dowiodły, że nie ma prostych rozwiązań problemów edukacyjnych, w tym zwłaszcza *problemów diagnostycznych*, ale postęp w ich rozwiązywaniu jest możliwy i widoczny.

Podczas spotkań komitetów Naukowego i Organizacyjnego XIV KDE sformułowano także kilka **wnio sków organizacyjnych**:

1. Wprowadzimy funkcję publicznego *dyskutanta* (koreferenta) każdego referatu plenarnego, pozbawionego dotychczas bezpośredniej dyskusji.

2. Urozmaicimy przebieg konferencji przez *przeplatanie* sesji referatowych i dyskusji.

3. By uniknąć „puchnięcia” kolejnych tomów wydawnictwa i zwiększyć ich poczytność, przesłamy uczestnikom XV KDE *dobre rady* na temat redagowania doniesień.

4. Zachowamy większość *tradycji organizacyjnych* krajowych konferencji PTDE!